

Publicerad 2011-01-01 23:12 av oscarce

Det ända som finns kvar är misslyckande

Jag läser ett brev

Ett brev från mitt ex

Ett brev som beskriver alla mina positiva sidor

Vågade drömma, vågade prestera, tro på sig själv, vara ärlig mot sig själv

Inget finns kvar

Jag ligger ensam på mitt rum i fosterställning och gråter

Gråter över den övervällande känslan av misslyckande som fyller hela min kropp

Gråter över det svek mot mig själv som låtit det gå så långt

Vart tog jag vägen?

Vart tog den lyckostig jag en gång vandrat vägen?

Har jag tappat mig själv i min egen självömkan

Jag som var en fin kille

En duktig kille

Jag som såg upp till mig själv

Som nu inte kan se mig själv i spegeln utan att äcklas av den jag blivit

”Jag tror på oss, men framförallt tror jag på dig. Jag vet att du kommer bli enastående. Du kommer att utnyttja livet. Se alla gåvor vi får. Uppskatta dem. Jag vet att du kommer att vara lycklig och jag vet att du kommer fånga dagen. Jag önskar att jag får se det. Att jag får se dig utvecklas och att jag får se dig le. Så länge som det är möjligt och lite därtill. Du kommer aldrig att sluta drömma och det beundrar jag dig för.”

När jag läser dessa rader fallerar min värld

Det ända som finns kvar är tomhet

Det ända som finns kvar är misslyckande

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren oscarce med Poeter.se id #35813 innehar upphovsrätten